

Sygn. akt II CSK 60/20

POSTANOWIENIE

Dnia 31 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego
w W.

przeciwko J. P. i M. P.

o uznanie czynności prawnych za bezskuteczne,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 lipca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 12 lipca 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od każdego z pozwanych J. P. i M. P i na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwoty po 2700 (dwa tysiące siedemset) zł, tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanych J. P. i M. P. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 12 lipca 2019 r., sygn. akt I ACa (...) Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały jednak spełnione.

Według ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, nie publ., z dnia 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, nie publ.).

Istotnego zagadnienia prawnego skarżący upatrują w konieczności wyjaśnienia, czy w przypadku, gdy powód domaga się ochrony tych samych wierzytelności w więcej niż jednym postępowaniu o uznanie czynności prawnych dłużnika za bezskuteczne, prawomocny wyrok uwzględniający powództwo wydany w jednej ze spraw przed rozstrzygnięciem kolejnych spraw ma znaczenie dla ich rozstrzygnięcia w kontekście oceny istnienia przesłanki niewypłacalności dłużnika.

Pozwani wskazują, że powód wytoczył powództwo ze skargi pauliańskiej w celu ochrony tożsamyh wierzytelności. W innej bowiem sprawie w dniu 22 maja 2019 r. Sąd Apelacyjny w [...] uwzględnił powództwo powoda wobec innych osób niż pozwani w tej sprawie, ale względem tych samych wierzytelności powoda. Wartość chronionych wierzytelności powoda wynosi ponad 200 000 zł, zaś wartość sprzedanych nieruchomości ponad 500 000 zł. W ocenie pozwanych stan majątkowy dłużnika, przez wzgląd na art. 532 k.c., na skutek wydania wyroku w sprawie ze skargi pauliańskiej nie ulega zmianie (przedmiot czynności do niego nie powraca), ale możliwość prowadzenia egzekucji celem zaspokojenia wierzytelności, której wskutek czynności dłużnika wierzyciel nie mógł wcześniej zaspokoić bezpośrednio wpływa na dokonanie oceny czy jest on pokrzywdzony w innej sprawie, dotyczącej tych samych wierzytelności, będącej w toku. Wartość wierzytelności, do których teoretycznie powód jako wierzyciel może w związku z wyrokiem z dnia 22 maja 2019 r. skierować egzekucję (wg cen z umów sprzedaży) to kwota 209 895 zł, zaś wierzytelność, której ochrony powód domagał się w obu sprawach to 228 147,50 zł. Zatem przeważająca większość

tych wierzytelności mogłaby zostać zaspokojona z nieruchomości, których przedmiotowa sprawa nie dotyczy.

W pierwszym rzędzie należy wskazać, że wyliczenie wierzytelności chronionej na kwotę 228 147,50 zł nastąpiło według stanu na dzień 13 lutego 2017 r., a zatem do czasu egzekucji kwota ta wzrośnie o dalsze odsetki. Do tego dojdą jeszcze koszty postępowania egzekucyjnego. Na chwilę wydawania zaskarżonego wyroku nie jest możliwe określenie w jakiej kwocie ostatecznie wierzyciel zostanie zaspokojony z nieruchomości ze sprawy skierowanej przeciwko K. P., tj. w sprawie zakończonej wyrokiem z dnia 22 maja 2019 r. Poza tym, nie jest też pewne, czy i za jaką kwotę zostanie sprzedana ta nieruchomość w postępowaniu egzekucyjnym, mając na względzie ceny wywoławcze przy pierwszej i drugiej licytacji, które są niższe o ceny oszacowania (por. art. 965 k.p.c., art. 983 k.p.c.). Trzeba też zauważyć, że w postępowaniu egzekucyjnym istnieją środki procesowe, z których dłużnik może skorzystać i tak według art. 979 § 1 k.p.c., jeżeli w tym samym postępowaniu ma być sprzedanych kilka nieruchomości lub kilka części jednej nieruchomości i jeżeli za te, które już zostały sprzedane, osiągnięto cenę wystarczającą na zaspokojenie należności wierzyciela egzekwującego i kosztów egzekucyjnych, komornik wstrzyma przetarg pozostałych nieruchomości lub ich części. Nadto, zgodnie z art. 799 § 2 k.p.c., jeżeli egzekucja z jednej części majątku dłużnika oczywiście wystarcza na zaspokojenie wierzyciela, dłużnik może żądać zawieszenia egzekucji z pozostałej części majątku.

W judykaturze wyjaśniono już, że możliwość tylko częściowego zaspokojenia się z przedmiotu zaskarżonej czynności nie ogranicza uprawnienia do zaskarżenia skargą tylko tej jej części, która odpowiada możliwości zaspokojenia, lecz wierzyciel może objąć powództwem całą czynność i ze względu na całą wierzytelność (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2002 r., II CKN 1336/00, nie publ., z dnia 15 czerwca 2007 r., II CSK 93/07, nie publ., z dnia 13 października 2006 r., III CSK 58/06, OSNC 2007, nr 9, poz. 136, z dnia 29 września 2011 r., IV CSK 99/11, nie publ.).

Przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają

uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Powinna w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75, z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14, nie publ.). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15 nie publ. i przywołane tam orzecznictwo).

Oczywistą zasadność skarżący wywodzą z naruszenia przepisów wskazanych w zarzutach. Podnieśli, w kontekście zarzutu naruszenia art. 527 § 1 k.c., że wysokość wierzytelności powoda istniejących w dacie dokonywania skarżonych czynności wyniosła ok. 20 000 zł, zaś inni znani wierzyciele dłużnej spółki jawnej posiadali wierzytelności łącznie poniżej 300 000 zł, przy czym spółka posiadała majątek nieruchomy o wartości ponad 800 000 zł. W takim stanie rzeczy nie sposób wymagać od podmiotu, w dodatku prowadzącego działalność gospodarczą, aby przewidywał wszystkie możliwe skutki podejmowanych racjonalnie działań, w tym by dokładnie wiedział co i kiedy oraz w jakich okolicznościach stanie się w przyszłości z jego majątkiem. Skarżonymi czynnościami dłużna spółka wyzbyła się tych składników, które nie były jej niezbędne do kontynuowania głównego przedmiotu działalności, tj. produkcji mebli. Poza tym, wśród wierzytelności enumeratywnie wymienionych w uzasadnieniu pozwu jest wierzytelność z tytułu podatku VAT za marzec 2012 r., tj. za miesiąc, w którym czynności dłużnika zostały podjęte i wierzytelność z tego tytułu w uzasadnieniu pozwu została określona na kwotę 113 600 zł. W dniach 1 i 3 marca 2012 r. dłużnik dokonał łącznie czterech czynności sprzedaży o wartości 533 110 zł, z których dwie zostały zaskarżone w niniejszej sprawie

(sprzedaż na łączną kwotę 323 215 zł), a dwie w sprawie, w której Sąd Apelacyjny wydał wyrok w dniu 22 maja 2019 r., wskutek których po stronie dłużnika powstał obowiązek podatkowy w zakresie kwoty 99 687 zł. Co do tej kwoty w ocenie pozwanych brak związku przyczynowego pomiędzy dokonaniem tych czynności a pokrzywdzeniem powoda, ponieważ gdyby nie zostały dokonane, to nie powstałaby wierzytelność powoda z tytułu podatku od towarów i usług. Związek taki zachodzi zaś, gdy bez czynności dłużnika, hipotetyczna sytuacja wierzyciela powinna być taka, że mógłby on uzyskać zaspokojenie swojej wierzytelności.

Świadomość dłużnika co do pokrzywdzenia powoda jako wierzyciela może być oceniana i analizowana jedynie w odniesieniu do wierzytelności istniejących w dacie skarżonych czynności (są to kwoty 18 000 zł i 5 000 zł z VAT i PIT). W zakresie pozostałych wierzytelności, jako przyszłych, analizie musi być poddane istnienie/nieistnienie zamiaru pokrzywdzenia

Zdaniem pozwanych w sposób oczywisty został naruszony art. 528 k.c. bowiem w stanie faktycznym sprawy zawarte zostały dwie umowy sprzedaży, jedna w dniu 1 marca 2012 r., a druga 23 marca 2012 r., przy czym ustanowienie w dniu 23 marca 2012 r. przez pozwaną na rzecz pozwanego bezpłatnego prawa użytkowania nie może być podstawą do dokonania oceny całej czynności z tej daty (zarówno w zakresie przeniesienia własności nieruchomości na rzecz pozwanej i w zakresie ustanowienia przez nią na rzecz pozwanego tego prawa) przez pryzmat art. 528 k.c.

Pozwani wskazują również, że Sąd drugiej instancji ewidentnie naruszył art. 530 k.c. przez uznanie, iż ocenę tego, czy wierzyciel jest wierzycielem przyszłym należy dokonywać według stanu z daty wytoczenia powództwa o uznanie czynności za bezskuteczną, a przyszły wierzyciel może uzyskać ochronę tylko w razie działania dłużnika, które stanowi rozmyślne dążenie do uwolnienia się od spełnienia zobowiązania, którego powstanie w przyszłości jest realne. W stanie faktycznym sprawy dłużna spółka nie mogła wiedzieć, że z powodu skarżonych czynności zaspokojenie powoda będzie niemożliwe, skoro w chwili ich podejmowania posiadała jeszcze spory majątek, którego przyszłych losów nie sposób było na tą chwilę ocenić.

W ocenie pozwanych Sąd Apelacyjny w sposób widoczny naruszył także art. 531 § 1 k.c., bowiem pozwany nie był osobą trzecią, gdy chodzi o czynność prawną z 1 marca 2012 r., podobnie zresztą, jak w odniesieniu do czynności prawnej z 23 marca 2012 r., gdyż sprzedaż, która miała miejsce w tej dacie i ustanowienie przez pozwaną na rzecz pozwanego ograniczonego prawa rzeczowego powinny być traktowane i oceniane jako odrębne czynności prawne. Pozwana nie może być uznana za „dłużnika” w zakresie ustanowienia ograniczonego prawa rzeczowego, gdyż wobec powoda dłużnikiem nie była.

Przedstawiony w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku stan faktyczny sprawy nie pozwala na podzielenie tezy pozwanych, że wyrok ten jest oczywiście nieprawidłowy w znaczeniu przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W orzecznictwie zostało już wyjaśnione, że to, czy czynność prawna dłużnika krzywdzi wierzyciela, należy oceniać nie według chwili dokonania tej czynności, lecz według chwili jej zaskarżenia oraz wydawania rozstrzygnięcia ze skargi pauliańskiej (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CKN 280/00, nie publ., z dnia 23 lipca 2003 r., II CKN 299/01, nie publ., z dnia 29 czerwca 2004 r., II CK 367/03, nie publ., z dnia 16 marca 2006 r., III CSK 8/06, OSNC 2006, nr 12, poz. 207, z dnia 6 października 2011 r., V CSK 493/10, nie publ., z dnia 5 lipca 2013 r., IV CSK 738/12, nie publ. z dnia 14 czerwca 2017 r., IV CSK 470/16, nie publ., z dnia 20 lipca 2017 r., IV CSK 598/16, nie publ.).

Uzyskanie przez dłużnika ekwiwalentu rozporządzenia majątkowego od osoby trzeciej nie eliminuje stanu pokrzywdzenia wierzyciela, jeżeli nie miał on możliwości uzyskania zaspokojenia chronionej wierzytelności z tego ekwiwalentu, jako świadczenia wzajemnego osoby trzeciej (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2004 r., IV CSK 285/04, nie publ. z dnia 7 marca 2013 r., IV CSK 452/12, nie publ.). Nie ma znaczenia nawet dodatni wynik rachunku zysku i strat (bilans), lecz tylko realna szansa (możliwość) zaspokojenia wierzyciela (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2012 r., V CSK 183/11, nie publ.). Stan pokrzywdzenia w rozumieniu art. 527 § 2 k.c. powstaje także na skutek takiego stanu majątku dłużnika, który powoduje niemożność, utrudnienie lub odwleczenie zaspokojenia wierzyciela (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2001 r., IV CKN 525/00, Biul. SN 2002, nr 5, s. 11, z dnia

29 czerwca 2004 r., II CK 367/03, nie publ. z dnia 14 lutego 2008 r., II CSK 503/07, nie publ.).

Z poczynionych przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych wynika, że od kwietnia 2012 r. dłużna spółka jawna nie prowadziła już działalności gospodarczej. Jakkolwiek zaległość spółki w stosunku do powoda w chwili poprzedzającej dokonanie zaskarżonych w tym procesie czynności prawnych wyniosła tylko 21 466, 60 zł, jednak wskutek dokonanych czynności powstały dalsze zobowiązania w stosunku do powoda, a ponadto spółka była dłużnikiem innych wierzycieli. Ze środków uzyskanych ze sprzedaży nieruchomości objętych zaskarżonymi czynnościami, spółka spłaciła częściowo innych wierzycieli, a pozostałą kwotę przeznaczyła na bieżącą działalność. Jeśli zatem spółka nie dysponowała środkami na spłacenie wierzytelności powoda, zaś już kwietniu 2012 r., czyli w następnym miesiącu po dokonanych czynnościach prawnych zaprzestała prowadzenia działalności, to zakwalifikowanie takiej sytuacji przez Sąd Apelacyjny jako powstanie stanu niewypłacalności w stopniu wyższym, a w konsekwencji stwierdzenie zaistnienia przesłanek z art. 527 k.c. nie jawi się jako oczywiście nieprawidłowe. Nabywcą nieruchomości była żona pozwanego, z którą pozostaje w rozdzielnosci majątkowej. Przesłanki podmiotowe muszą być odnoszone do pozwanego, który działał w charakterze reprezentanta dłużnika. Stan niewypłacalności powstał na skutek skarżonych czynności i mając na uwadze istnienie już w tym czasie wierzytelności, sam fakt ich zwiększenia w późniejszym czasie, nie daje podstaw do przyjęcia, że w istocie powód był tylko tzw. wierzycielem przyszłym, co uzasadniałoby stosowanie bardziej restrykcyjnych przesłanek z 530 k.c. Pozwani nie wykazali, że dłużnik spłacając niektórych wierzycieli, ze środków uzyskanych ze sprzedaży nieruchomości, nie naruszył ustawowej kolejności ich zaspokojenia (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2001 r., III CKN 496/00, nie publ., z dnia 5 lipca 2007 r., II CSK 118/07, nie publ.).

Zwiększenie zadłużenia w stosunku do powoda wskutek dokonania czynności prawnych przez dłużnika w marcu 2012 r. (podatek VAT), nie prowadzi do wygaśnięcia tych zobowiązań, w związku z uwzględnieniem skargi pauliańskiej, gdyż czynności te wywarły skutki prawne i wskutek tego rodzaju

orzeczeń nie zmienia się stan prawny będących ich przedmiotem nieruchomości, a jedynie wierzyciel jest uprawniony do zaspokojenia się z tych składników majątkowych (art. 532 k.c.); zauważają taki skutek wyroku ze skargi pauliańskiej sami pozwani, wyjaśniając tę kwestię w przytoczonym wyżej fragmencie uzasadnienia do pierwszej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Poza tym nadal istnieją administracyjne tytuły wykonawcze stwierdzające istnienie tych zobowiązań

Jeżeli chodzi o legitymację procesową bierną, to w sytuacji, gdy nabywcą była pozwana, oczywistym jest, że przysługiwał jej status osoby trzeciej w rozumieniu art. 527 § 1 k.c. W odniesieniu do pozwanego, w zakresie ustanowienia na jego rzecz ograniczonego prawa rzeczowego w dniu 23 marca 2012 r., jego legitymacja bierna także nie budzi wątpliwości, skoro jest on beneficjentem, który uzyskał korzyść majątkową z tej czynności. Stan faktyczny rozpoznawanej sprawy jest wprawdzie odmienny, od tej, w której zapadł wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2012 r., II CSK 206/12, ale i tak, gdyby czynności prawne z dnia 23 marca 2012 r. potraktować jako odrębne, pozwany jest legitymowany, bowiem jeśli pozwana jako osoba trzecia po nabyciu nieruchomości następnie dokonała jej obciążenia, to zachodzą przesłanki z art. 531 § 2 k.c., czyli w tym wypadku pozwany jest tzw. osobą czwartą (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2015 r., V CSK 667/14, OSNC 2016, nr 7-8, poz. 94), a z uwagi na bezpłatny charakter tej czynności prawnej (tj. ustanowienie ograniczonego prawa rzeczowego), bez znaczenia prawnego byłaby wiedza pozwanego o okolicznościach uzasadniających uznanie czynności prawnej dłużnika za bezskuteczną, aczkolwiek z uwagi na to, że pozwany był reprezentantem dłużnika przy czynności prawnej zawartej z pozwaną, wiedza ta jest oczywista.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (j. t. Dz. U. z 2019 r., poz. 1265). Na zasądzone koszty składa się wynagrodzenie za zastępstwo

procesowe ustalone według minimalnej stawki taryfowej § 2 pkt 6 w zw. § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm., w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz. U. z 2016 r. poz. 1668). Rozdzielając te koszty pomiędzy pozwanych Sąd Najwyższy miał na uwadze okoliczność, że wysokość chronionej wierzytelności powoda została określona na kwotę 228 148 zł, przy czym, jak wynika z ustaleń faktycznych skapitalizowana wartość ustanowionego na rzecz pozwanego dożywotniego użytkowania nieruchomości została określona na kwotę 54 090 zł. W zakresie tej czynności pozwanemu przysługuje przymiot legitymacji biernej i od tej kwoty należało określić zwrot kosztów zastępstwa procesowego. Z uwagi na obciążenie nabytych nieruchomości, w przypadku pozwanej wartość użytkowania pomniejsza kwotę 228 148 zł, a to oznacza, że w odniesieniu do pozwanej podstawą określenia taryfowych kosztów zastępstwa procesowego jest kwota niższa od 200 000 zł.